

Het leven van Noach

Genesis 6 - 9

De geschiedenis van Noach¹ is bijzonder interessant omdat ze ons een beeld geeft van de dienstknecht van God op aarde: een dienstknecht die tegenover de wereld getuigenis aflegt van de ijdelheid van alles op aarde en die een ark maakt om er veilig aan te ontkomen. Zo werd Noach een prediker van de gerechtigheid en het hoofd van een nieuwe wereld.

Adam, Seth en Henoch waren nog maar een paar jaar overleden. Daarom mocht Lamech, de vader van Noach, op God vertrouwen dat Hij de mensen troost en rust zou geven – een bewijs van Zijn zorg en bestuur. Dit gebeurde door middel van Noach en daarom is zijn leven zeer leerzaam voor dienstknechten van God. Abel en Henoch waren getuigen van belangrijke principes. Maar Noach was een getuige van God in een maatschappij waar deze beginselen bekend waren, maar veronachtzaamd werden.

Daarom is Noach de geduldige getuige en dienstknecht van God. Hij was lankmoedig en waarschuwde voor het komende oordeel. De aarde was voor God verdorven en was vervuld met geweld. Elke scheiding tussen heilig en onheilig werd afgebroken. De zonen Gods trouwden met de dochters van de mensen, wie zij maar verkozen (de meest ernstige vermenging). De eigen wil van de mens was de enige leidraad voor deze onheilige verbindingen. De godsdienst van Henoch en de vaders mocht gebleven zijn, maar de wegen en de kenmerken die de kinderen Gods moesten vasthouden om Zijn Naam te eren werden met voeten getreden. Alleen de eigen wil gold.

Op deze wijze werd duidelijk dat de bevrediging van de eigen wil – het geeft niet hoe hoog onze positie is – het loslaten van dit getuigenis van een heilig God met zich meebrengt. Dit brengt ons in een *boze* wereld. Een hoge positie is waardevol als we dit getuigenis handhaven, maar het verergert onze val wanneer we het niet doen. Hoe hoger onze positie is, hoe minder ze de geringste afwijking kan verdragen. Falen dat in een lage positie onopgemerkt zou blijven, is in een hoge positie ontoelaatbaar.

Tegen Timotheüs werd gezegd, niet alleen zichzelf te reinigen, maar ook “*de begeerten van de jeugd*”² te ontvluchten. De eigen wil moet niet gaan meespreken,

als de afgezonderde plaats van het volk van God op aarde gehandhaafd moet blijven. Vandaar dat dwaalleer eenvoudig een vasthouden is aan de *eigen* gedachten over een bepaald onderwerp. Dit ‘doen wat zij maar wilden’ was het overheersende kenmerk van de mensen in die tijd, na het heengaan van Henoch. Zijn profetieën werden veronachtzaamd, en God richtte in Zijn goedheid en verdraagzaamheid een getuigenis voor Zichzelf op in de persoon van Noach.

Noach was 500 jaar oud toen hij voor dit speciale werk werd gekozen. Er wordt ons gezegd dat hij tijdens zijn leven en in zijn tijd een getuige was van de waarheden die door Abel en Henoch op aarde waren geopenbaard. Hij mag onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig man worden genoemd, wat met Abel ook zo was. En hij wandelde met God net zoals Henoch. Dat was de grote en heilige lijn. Dat is de man die geroepen werd om de naam van God te verklaren. Dit is wat God is en wat Hij Zelf heeft geopenbaard in de wereld. Beginselen van de waarheid waren, als zegen voor de mens, op aarde verkondigd. En nadat alle morele verplichtingen ten aanzien van de heiligheid van God of het begrip ervan waren opgegeven, kwam God Zichzelf bekendmaken. Zijn trouwe dienstknecht wijdde zich eraan om in nieuwe, brede lijnen de natuur van God te volgen. God is zowel zijn doel als onderwerp. De mens kan zijn eigen waardigheid en positie opgeven en dat doen zonder zicht op herstel. Maar de waarheid van God en Wie God is, die deze waardigheid en positie heeft geschonken, dat kan niet opgegeven worden. Iedere dienstknecht zal het ervoor opnemen en deze waarheid handhaven. Niet om de mens te herstellen, die het had moeten vasthouden, maar om Zijn naam en goedheid, die uit het oog waren verloren, te handhaven.

Als God beginselen verkondigt, is dat tot zegen van de mens en daarom moet de mens ze vasthouden. Maar als de mens die ze ontvangt, ze geringschat zodat hun schoonheid en waarde bedorven wordt, dan moet de dienstknecht ze laten herleven. Niet voor de mensen, hoewel ze eigenlijk voor hen zijn, maar voor God. Zijn eer komt in het gedrang als onverschilligheid de overhand krijgt. Hoe nauwkeuriger en levendiger ze worden voorgesteld, des te meer de zorgeloze en ongelovige geoordeeld wordt. Maar ook hoe meer de ware dienstknechten – overwinnaars als ze zijn – met eer en zegen gekroond worden. De dienstknecht moet veel leren, naast zijn eigen aanneming en relatie met God.

¹ “rust”

² 2 Tim. 2:22

Tucht hoort bij de dienst. Geduld was bij uitstek de grote les voor Noach. Maar het was geduld verbonden met arbeid. Henoch had geduld, maar het was in een afgezonderde wandel. Noach moest geduld oefenen in de praktijk van het leven, terwijl hij omging niet met dankbare maar met tegenstrevende mensen. Noach had met hen te maken in de dagelijkse arbeid, terwijl hij de wereld veroordeelde.

Hij was een prediker van de gerechtigheid, die door het geloof is. Het geloof in een God, die in de wereld geloofend werd. In plaats van troost en rust na moeite en hard werken, zoals zijn vader Lamech verwachtte, was het voor hem hard werken om troost en rust te bereiken en om de wereld te veroordelen, waarop de vloek van God rustte. Geduldig werkte hij door. En het geduld deed zijn volmaakte werk. Hoewel wij later in zijn geschiedenis zien dat zijn natuur het tegendeel verraadde.

Om troost en rust in een boze wereld te hebben, moet ik geduldig de naam van God en Zijn waarheid vasthouden. Wij stellen ons soms een goed en waardig doel voor ogen, maar weten vaak niet hoe moeilijk en lastig het pad is waarlangs het bereikt moet worden. Dat Noach tot troost en rust moest zijn wat betreft het werk en de arbeid van de mens, was zeker waar. Maar Lamech heeft dat nooit gezien. Hij zag het wel geleidelijk verschijnen, maar door moeilijkheden die ertussen kwamen bereikte hij het doel niet. Ondertussen getuigde Noach geduldig van het onderscheid dat de kinderen van God behoort te kenmerken. Hij bereidde een ark tot redding van zijn huis en hij veroordeelde de wereld vanwege hun ongelof en de loochening van God. Doordat hij de geduldige dienstknecht was, kwam er troost voor zijn eigen huis door de arbeid waarmee hij de wereld veroordeelde wegens hun onwetendheid van God.

God eert altijd de dienstknecht, die Hem eert. *“U hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend (...) Ik zal maken dat zij komen en zich neerbuigen voor uw voeten en erkennen dat Ik u heb liefgehad”* (Openb. 3:8-9). Wanneer God en Zijn waarheid (voor zover geopenbaard natuurlijk) hun invloed op het geweten van de mens hebben verloren, is het enige middel tot herstel met nadruk te verklaren: *“God zij waarachtig en ieder mens leugenachtig”* (Rom. 3:4). Ik wend mij af van de mens om te getuigen van de waarheid. Het geweten kan niet worden gezegend, als God niet naar waarheid wordt voorgesteld. Als de waarheid struikelt op de straat, dan moeten wij strijden voor de waarheid (Jes. 59:14). Net zoals de grootste Strijder, die in de wereld kwam om van de waarheid te getuigen (Joh. 18:37).

Na jaren van strijd en arbeid bevond Noach zich in de ark. Vaak wordt de meest voortreffelijke eigenschap, waarvan wij veel nut hebben gehad, doelloos en daar lijden wij onder. Noach werd ongeduldig en wilde de ark weer verlaten, nadat die zijn taak had volbracht. Nergens wordt ongeduld of eigen wil zo openbaar als hier. Noach was een getuige van het vasthouden aan de

gedachten van God in contrast met de eigenzinnigheid van de mensen om hem heen. Hij werkte vele jaren om de ark klaar te maken, maar nu was hij vol ongeduld om haar weer te verlaten – zo gauw ze hem redding had gegeven.

Gods eer was gehandhaafd. Zijn waarheid had getuigenis gekregen. Noach en zijn huis waren gered, maar nu wil hij de ark verlaten voordat het Gods tijd is. Het is moeilijker in een zegenrijke plaats te blijven dan die te bereiken. Want veel verkeerde dingen kunnen ons bewegen en dwingen die te zoeken. Maar als wij niet tevreden zijn, als wij niet bezig zijn met de rijkdommen van God en niet met Hem deelhebben aan de vreugde van Zijn hart en Zijn welbehagen, dan zullen de uien en het knoflook van de wereld onze aandacht trekken. Iemand die gered en gezegend is, loopt meer gevaar afgetrokken te worden, dan iemand die onwetend is. Dan werkt de eigen wil en het is precies de rust die de vrijheid geeft aan zijn geest om zelf te gaan zoeken en plannen te maken. De losgelaten raaf, die heen en weer vliegt, is een passend symbool van de rusteloosheid van onze ongeduldige geest.

De duif gaf Noach een andere les. De raaf leerde hem de echte oorzaak van eigenwilligheid. Eigenwilligheid is als een hond die heen en weer zwerft, maar nooit voldaan is. Noach had zelf daartegen gestreden. De duif zegt hem echter dat hij geduld moet hebben. Hoe vernederend is het als we berispt worden door zwakke, vriendelijke woorden van liefde! De duif had een huis in de ark. Waarom Noach dan niet?

De tweede keer kwam de duif terug met een vrede-stak, zodat hij niet alleen moest toegeven, maar het geduld een volmaakt werk moest hebben (Jak. 1:4). Hem ontbrak niets. Het olijfblad sprak van de volheid van zegen die zijn deel was. En toen de duif weer wegging, mocht ze buiten blijven. De tucht had Noach gerijpt en hij mocht op de nieuwe wereld beginnen en tonen dat hij een waardevolle leerschool had gehad. Hij kon de ark verlaten als een overwinnende en trouwe dienstknecht, en God verheerlijken in zijn nieuwe positie op aarde. God was verheugd. Het getuigenis was hersteld en daardoor was er toenemende zegen voor de mens.

Hierna begon Noach rust en troost te vinden voor zichzelf: zelfbehagen nam de plaats in van geduld. Dit brengt de zwakheid van de grootste dienstknechten van God aan het licht, zodra zij hun eigen rust en bevrediging zoeken. Gedachten die heen en weer zwerven als de raaf, terwijl wij omringd zijn door grote moeilijkheden, kunnen ons zeggen wat onze neiging is. Maar wanneer wij voorspoedig zijn en wij zetten ons neer om te genieten, dan komt onze zwakheid openbaar. Hoewel God ons lang verdragen heeft, moet Hij ons deze les leren. Als ik mijn zwakheid verraad, leer ik in de overdaad van mijn genieten, hoe zwak ik ben. Op deze manier leerde Noach hoe zwak hij was na zijn onzelfzuchtige dienst, en met deze waarschuwing besluit zijn geschiedenis.

Oorsprong: Discipline in the school of God (page 23)

Titel: Noah

© Oude Sporen 2007